

PAZAR KONSERİ

Ben, orkestra şeflerini doktora benzetiyorum. Neden mi? Bakın izah edeyim. İstanbulumuzda zaman zaman medarı iftiharımız diye göklere çıkarılan, zaman zaman da yüz karası diye yerin dibine sokulan bir şehir orkestrası vardır. Orkestra hakkındaki iyi ve kötü bütün bu yakıştırmalar genellikle değişik şeflerle verdiği konserlerden sonra olur. Bundan çıkan netice: Demek ki bir şef önce orkestrayı tanıyor, bütün özellikleri hakkında teşhis koyduktan sonra çalışmasını ona göre düzenliyor, bir diğeri ise, her orkestrayı kendi kafasında yaşattığı nitelikte görüp çalışmasını ona göre yapıyor. Hâl böyle olunca pek tabiidir ki aynı orkestranın iki şef arasındaki icrası seviye bakımından bazan yüzde yüze yakın değişiklikte oluyor. Eh bütün bu neticeden sonra orkestra şeflerini bir nevi doktora benzetmekte haksız mıyım?

16 Nisan günkü pazar konserinde, Rolf Agop adında bize göre isimsiz cisimsiz bir şef, şehir orkestrasını yönetti. (Bize göre diyorum. Zira Türkiye'de hakikaten hiç tanınan bir kimse değil.) Rolf Agop, görünüşe göre bir şey yapmadı. Yani hoplayıp zıplamadı, acı çekmesini belirtmek için ayağını yere vurmadı, bageti ile artistik çemberler çizmedi, kısacası gözle görünür fiziksel hiç bir fazla hareketi olmadı. Fakat, hayret edilecek başka bir şey oldu. Şehir Orkestrası mübalâğasız 1966-67 konser sezonunun en güzel konserlerinden birini verdi. Salon alkıştan inlerken Rolf Agop'un bu başarısının nedenini düşündüğümde şu sebeblere bağladım. Orkestraya verdiği tam serbesti, ancak lüzumu hâlinde ritmik ve nüans müdahalesi. Bunun yanı sıra da orkestranın sür'at temposunun tam ayarı. Kısacası ne yaptığını bilen tecrübeli ve bilgili bir şef gördük.

Konsere solist olarak katılan Aylâ Erduran, sonoriyesine çok giden Chassonun poemi ile her zamanki gibi büyük sükse topladı.

AYHAN TURAN